

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 655/2025-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou, Podbrezovská 34, Bratislava, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/183/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní o dovolaní sťažovateľa označenom v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu primerané finančné zadostučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a vlastnej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 455/2017, I. ÚS 427/2021, I. ÚS 94/2022) vyplýva, že v konaní vo veci samej má sťažovateľ procesné postavenie žalobcu proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“); predmetom napadnutého konania je žaloba o náhradu škody 117 308,54 eur s príslušenstvom z titulu odškodnenia za nezákonne vedené trestné konanie proti sťažovateľovi v období od 26. septembra 2008 do 7. júla 2010. Napadnuté konanie začalo 27. júla 2011 po podaní žaloby sťažovateľa na Okresnom súde Bratislava I. Okresný súd 27. septembra 2013 prvýkrát vo veci rozhodol, keď v menšej časti podanej žalobe vyhovel, na základe podaného odvolania a následne aj dovolania bola vec vrátená opätovne okresnému súdu na ďalšie konanie. Po vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie Mestský súd Bratislava IV rozsudkom z 31. marca 2023

opätovne žalobe v časti (4 000 eur) vyhovel a vo zvyšku ju zamietol, Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. augusta 2024 rozsudok mestského súdu potvrdil. Sťažovateľ podal 27. septembra 2024 proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Podľa zistení ústavného súdu bol spis predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní 15. decembra 2024. V čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo vo veci rozhodnuté.

3. Sťažovateľ pri podaní dovolania požiadal najvyšší súd o urýchlené rozhodnutie vo veci s ohľadom na doterajšiu dĺžku konania v trvaní 13 rokov, ako aj na skutočnosť, že už v konaní o jeho v poradí prvom dovolaní sa spis na najvyššom súde nachádzal 20 mesiacov. Odškodňovacie spory patria medzi bežnú agendu všeobecných súdov a sťažovateľ nespôsobil svojím správaním predlžovanie dovolacieho konania. Pripomína citlivosť prejednávanej veci a jej negatívne dopady na jeho osobný i spoločenský život a dobrú povesť. Podľa sťažovateľa najvyšší súd svojou nečinnosťou (v kontexte celkovej dĺžky konania vo veci samej) porušuje právo sťažovateľa na prerokovanie vec zbytočných prietahov, ako aj právo na súdnu ochranu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02) alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08, II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

5. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02) uvádza, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ (napr. I. ÚS 63/00, I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, I. ÚS 236/2022). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

6. Ústavný súd v zmysle námietok sťažovateľa pristúpil k vyhodnoteniu postupu najvyššieho súdu v napadnutom konaní. Súdny spis bol mestským súdom predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní 5. decembra 2024. Napadnuté konanie trvá ku dňu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti 11 mesiacov. V okolnostiach prejednávanej veci možno konštatovať, že nejde o nečinnosť najvyššieho súdu alebo jeho neefektívny postup, ktoré by mali

povahu zbytočných priet'ahov. Takúto dĺžku dovolacieho konania nemožno samu osebe považovať za zjavne neprimeranú, a to aj s poukazom na fakt, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, pričom právna vec sťažovateľa bola právoplatne skončená už rozsudkom krajského súdu. S tým súvisí aj okolnosť, že miera právnej neistoty sťažovateľa (ako podmienky vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, pozn.) v dovolacom konaní je nepochybne nižšia, ako to je v prípade právnej neistoty v čase, keď nie je právoplatne rozhodnuté (IV. ÚS 169/2022, IV. ÚS 594/2022).

7. Na tomto mieste ústavný súd poukazuje na to, že dovolací súd preskúmava rozhodnutie odvolacieho súdu na základe podaného dovolania v intenciách dovolacích dôvodov a robí tak na základe skutočností, ktoré boli zistené a preukázané v celom súdnom konaní, čo znamená, že svoj prieskum zameriava aj na konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo, a tým sa implikuje aj zvýšená faktická a časová náročnosť dovolacieho konania. Z miesta, ktoré zastáva najvyšší súd v hierarchii všeobecných súdov, by malo vyplývať, že najvyšší súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že aj časový rámec, ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania (m. m. I. ÚS 203/2021 – ZNaU 82/2021, I. ÚS 236/2022).

8. Pokiaľ sťažovateľ naznačuje, aby ústavný súd posudzoval konanie ako celok, ústavný súd podotýka, že je viazaný petitom ústavnej sťažnosti, pričom sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal len postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v aktuálne prebiehajúcim dovolacom konaní. Ústavný súd by aj pri inom znení petitu mohol posudzovať len obdobie po právoplatnosti jeho skoršieho nálezu (č. k. I. ÚS 94/2022-19 zo 6. apríla 2022) (porov. I. ÚS 728/2024).

9. V záujem zachovania kontinuity svojej rozhodovacej praxe ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že ústavné sťažnosti podané proti postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní trvajúcim (od predloženia spisu najvyššiemu súdu do rozhodnutia o dovolaní) približne dva roky odmietol ako zjavne neopodstatnené (intenzita nečinnosti nedosahuje ústavnoprávny rozmer), napr. vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 172/2024, I. ÚS 728/2024, I. ÚS 201/2024, resp. keď najvyšší súd nerozhodol do 19 mesiacov (I. ÚS 99/2023).

10. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že nečinnosť najvyššieho súdu v napadnutom konaní nedosahuje ústavne relevantnú intenzitu, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom namietaných práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

11. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

12. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby v prípade pretrvávajúcej

nečinnosti najvyššieho súdu v napadnutom konaní sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu